

**„Spomínajte na svojich vodcov, ktorí vám zvestovali slovo Božie...“
(Žid. 13,7)**

Keď ma oslovil br. farár Buza, či by som niečo nenapísala o svojich spomienkach na cirkevný zbor v Bratislave a na svoju službu v tomto cirkevnom zbore pod vedením br. Eugena Mika, napadli ma tieto slová z Písma Svätého: „Spomínajte na svojich vodcov...“ A musím sa priznať, že rada spomínam na tie chvíle, ktoré som, či už ako študentka teológie, či ako kapláňka, prežila v tomto spoločenstve veriacich. Neraz sa v duchu vraciam späť k tým udalostiam a slovám povzbudenia, ktoré som zakúsila v rozhovoroch s br. biskupom Mikom.

Tak teda, aké sú moje spomienky na cirkevný zbor v Bratislave? Keby som to mala vyjadriť iba jedným slovom, či v jednej krátkej vete, tak veľmi kladné a milé. V spomienkach sa veľmi rada a často vraciam do Bratislavy, do spoločenstva bratov a sestier. Spomínam na rôzne a milé rozhovory i návštevy rodín, na to spoločenstvo, ktorého súčasťou som smela byť hoc iba na krátku dobu aj ja. V duchu sa vraciam a s láskou spomínam na tých, ktorí túto časnosť už opustili, ale ktorí boli vzácnym obsahom a súčasťou aj môjho života. Ďakujem Bohu za tých, s ktorými som ešte aj dnes v kontakte. V tomto cirkevnom zbore som žila šesť rokov, z toho päť rokov ako študentka teológie na Evanjelickej Bohosloveckej Fakulte Univerzity Komenského, keď počas štúdií som sa zapájala do života zboru a potom už ako kapláňka som v Bratislave strávila ešte jeden rok.

Keď ma po skončení štúdia priradili do Bratislavy za kapláňku dvojjazyčného zboru a ešte k tomu do hlavného mesta, priznávam, že som to najprv musela akosi „predýchať“. Zostala som prekvapená a zo začiatku som mala aj strach. Pripadala som si ako Jeremiáš, ktorý si tiež kládol otázky a tiež som sa aj ja pýtala: „Pane, veď som veľmi mladá, či som ja tá vhodná osoba, ktorá by mala slúžiť v hlavnom meste a ešte k tomu pod vedením br. biskupa Mika?“ Nieкто, kto práve skončil štúdia, mladý a neskúsený, práve ja a v tej chvíli mi prebehli hlavou rôzne myšlienky.

Po nástupe do zboru, ktorý bol pre mňa už v podstate domáci, som sa skoro zadaptovala v mojej novej úlohe aj vďaka sestrám, o ktoré som sa mohla vždy oprieť. Získala som mnoho skúseností vďaka vedeniu br. biskupa Mika, v ktorom som našla dobrého učiteľa a zároveň aj spoluslužobníka, po ktorom som aj okrem iného zdedila liturgickú agendu a používam ju až doteraz. Vždy vedel prejavíť svoju láskavosť a veľkorysosť, či už v súkromnom, alebo pracovnom vzťahu. Mnohými jeho radami sa dodnes riadim a v mnohom mi pomohli. Preto som vďačná Pánu Bohu, že som mohla byť súčasťou života tohto cirkevného zboru, spoločenstva bratov a sestier. V br. biskupovi Eugenovi Mikovi som našla dobrého učiteľa, od ktorého som sa veľa naučila. Vážila som si Jeho prístup ku mne a dôveru, ktorú mi prejavil pri rôznorodosti služby v zbore, alebo aj mimo neho. Keby som mala opísať našu spoluprácu, myslím si, že lepšie by som to nevedela zhrnúť ako slovami, ktoré mi br. biskup pri rozlúčke povedal: „Vždy za mnou môžeš prísť ako k svojmu otcovi.“ Tieto slová vyjadrujú všetko to, aký bol náš vzťah. To, že sme veľmi dobre vychádzali, o tom svedčí aj Jeho nejedna návšteva na mojom pôsobisku v Bohdanovciach, keď tadiaľ prechádzal.

Čo povedať na záver? Nechcem sa opakovať, ale skutočne som vďačná Pánu Bohu, že som v Bratislave mohla pôsobiť a byť žiačkou br. biskupa Eugena Mika.

Simona Vaščáková
Bohdanovce